

הנער מכרם-התימנים, שהגיע בחוסר כל
מציוריו הנמכרים עתה ברבבות דולארים

איכחול-הלכה

מכר להגדיר זאת במילותיו הוא: „אני צייר אינדוידואליסט, בעל רעיונות אקספרטיוניסטיים עם נימה סוריי-אליסטית“

הוא מרבה לצייר את בני מישפחתו, רמויות ונושאים הקשורים לילדותו („אני מאוד קשור לעבריי“). הוא גדל בכרם התימנים בתל-אביב, בבית שהיה תמיד מלא חיות — חתולים, עכברים, ציפורים, יונים, עז וחמור של השכנים, ושהיה בנוי סביב חצר פנימית נטועה מיספר ציפורי ועץ אקליפטוס אחד שאבי מישפחה שתל לפני כמעט מאה שנים, עת עלה ארצה מתימן.

על בני

אך בגיל 19 החליט לקחת את העניין יותר ברצינות ונסע לפאריס להשתלם בציור. הוא שהה שם חצי שנה, עד שגמר את חסכוניותו. לימודים לאודו וסיגנון לחוד. בני לוי מצייר בסיגנון נאיבי או, כפי שהוא

האומות המאוחדות, השתתפות בציור הפנינג, יחד עם קבוצה בינלאומית של ציירים, על 60 קילומטר של אוטו-טראדה בוונצואלה בחסות המוסיאון הלאומי המקומי (היינו שם שבועיים וציירנו יום וליילה!) איור סיפריילדים

פינה בניוירוק בני לוי (יושב, למעלה) מתגורר באמפר וסט כאשר הגיע לניוירוק לפני 20 שנה, הוא גר, בסמוך, בדוחק, בדירת-חדר.

החמישית לשהותם של בני הווג בניוירוק.

המישפחה הגדולה של בני לוי היא נאוותו הגדור-נאוותו, אשתו, חנה, לה. למעלה, מימין: בנו הקטן, יהונתן; אשתו, חנה, וגם סיפרי מבוגרים (כעטיפת תרגומו האנגלי של ברקיע החמישי, סיפרי של רחל איתן).

ציור על אוטוסטראדה

בני לוי הוזמן אז להשתתף בתערוכת אמנים ישראליים ואחת מתמרי נות-השמן שלו מאוד מצאה חן בעיני בעל הגלריה, שהציע לעשות ממנה הרפסים (הרפסים הם העתיד, הוא קבע). ואז, אכן, התגלה ביקוש אדיר להרפסיו של בני לוי (כמחיר 15 דולר הרפס) והכסף התחיל לזרום.

לוי היה בעננים. כל שהיה עליו לעשות, היה לשבת ולצייר. הגלריה כבר דאגה להרפסת הרפסים ולמי כירתם. הטלוויזיה באה לכסות את סיפור הצלחתו של הצייר הישראלי, ובעיקבות החשיפה הזאת באו ההזמנות הרציניות באמת ועד מהרה השתכנו עבודותיו של לוי כמוסיאונים בארצות הברית ובאירופה וכמובן גם בארץ. ומאז הלך בני לוי מחיל אל חיל — איור מעטפות יום ראשון לכולי אירגון

לוי הו סיפור סינדרלה ממין זכר, סייפרו של צייר שעוד לפני 15 שנה ביקש למכור תמונת-שמן מעשה-ידיו בתישעה דולר ולא מצא קונה. השנה הוא מכר את אותו הציור ב-12 אלף דולר.

זהו סיפורו של נער תימני, ילד תשיעי במישפחה של עשרה ילדים, שעד גיל 10 הספיק להיזרק משלושה בתי-ספר (עולה לכיתה ב', אך לא בבית-סיפרנו!) והפך לצייר מצליח ואמיד, המחלק את זמנו בין ניוירוק, פאריס, סניני, טוקיו ותל-אביב. זהו סיפורו של בני לוי, שהגיע לפני 20 שנה לניוירוק עם אשתו, אהבת נעוריו חנה, והתחיל את חייו שם, כדבריו, „מכלום“, ברירת חדר קטנה, כשהנה, בתם של מרען ומוסיקאית יוצאי הולנד, מבקשת להשתלם במוסיקה ובני לוי, המשמש כשמרטף המישפחה לבנם הבכור, עופר, מנסה את כוחו בציורי פחם ושמן. פה ושם הצליח בני לוי למכור כמה תמונות, אך בעיקרון הם התקיימו בדוחק רב, עד שבא המיפנה, בשנה

בכרם התימנים עם בני מישפחתו — הוריו, אחיו ואחיו תיו. בתצלום מימין: בגיל שנתיים בכיכר לונדון בתל-אביב. בתצלום משמאל: עם אשתו חנה, לפני שנים אחדות.